Φ΄ΥΤΡΑ, Ρ΄ΙΖΑ ΚΑΙ ΚΟΡΜΌΣ-ΚΛΏΝΟΣ ΚΑΙ ΒΛΑΣΤΌΣ
ΆΝΘΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΠΌΣ
(Ο Κύκλος, η Γοητεία και η Ευλογία της «ΖΏΣΑΣ ΄ΥΠΑΡΞΗΣ»)

<<Δύο πιο δυνατούς δεσμούς που πρέπει να έχει ο άνθρωπος από την στιγμή που έρχεται στον κόσμο: Την Γενέθλια Γη ΚΑΙ Τον Απόγονο.>>. Ιωάννης Σικουτρής (1901 -1937).
<<Δεν ζει χωρίς Πατρίδα, η ανθρώπινη Ψυχή.>>. Κωστής Παλαμάς(1859 -1943)

Α'. Ο ΚΥΚΛΟΣ

Το άπειρο, το άναρχο, το άκτιστο, το ΈΝΑ,
Έσπειρε, κυοφόρησε και έφερε τη… ΓΕΝΝΑ
ΈΝΝΟΙΑΣ «ΘΕΟΥ» επί της γης, ως ΛΟΓΟΥ…ουρανίου,
Σαν Φύση, σαν οντότητα έμπλεο ΜΥΣΤΗΡΊΟΥ!!!
Και ΤΟΎΤΟΥ δώρο ατίμητο είναι η **«ΖΏΣΑ Φ΄ΥΣΗ»**
Που την ερρίζωσε σοφά, αιώνια για να ζήσει…

Θεία η ρίζα της ζωής, που τρέφει τον κορμό της
και κλάδους πολυδύναμους που βγάζουν το βλαστό της
Ν' ανθίζει κι ατελεύτητα να δίνει τον καρπό της…
Είναι η ακάματη τροφός, του σπόρου θυγατέρα,
Για κάθε δέντρο της ζωής ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΚΑΙ ΜΗΤΈΡΑ!!!
Η ρίζα, αν αχρηστευτεί, αγνοηθεί ή πεθάνει,
Ούτε βλαστούς, ούτε καρπούς, πια, η ζωή δεν βγάνει…
Τότε, το δέντρο της ζωής, ξεραίνεται και λιώνει
Και κάθε ελπίδα κι όνειρο, οριστικά τελειώνει!!!

Μ' αυτή τη ρίζα συντηρεί ύλη, ψυχή και πνεύμα
που, τα φορτώνει αθάνατα μ΄ ένα μυστήριο νεύμα
στο ίδιο κι αδιαίρετο θαυματουργό της σπέρμα,
όταν ο κάθε κύκλος της διαισθανθεί το…τέρμα!
Κι' έτσι η ύπαρξη η σοφή πάει στην ΑΘΑΝΑΣΊΑ
με όχημα τα δύο αυτά, του κύκλου της στοιχεία:
Το σπέρμα και τη ρίζα της, που, τό 'να βγάζει τ' άλλο
ΤΗΣ ΄ΥΠΑΡΞΗΣ ΤΗΣ ΖΩΝΤΑΝΉΣ ΤΟ ΘΑΎΜΑ ΤΟ ΜΕΓΆΛΟ!!!
Μόνο αν η ρίζα αφανιστεί, χωρίς ν' αφήσει σπέρμα
είτε το σπέρμα αχρηστευτεί πριν της ζωής το γέρμα,
ΤΟΤΕ ΚΑΘΑΡΙΑ ΘΑ ΦΑΝΕΊ ΤΗΣ ΄ΥΠΑΡΞΗΣ ΤΟ ΤΈΡΜΑ!!!

΄Υπαρξη ζώσα, φανερή, επίγεια και… ουράνια,
της Φύσης μεγαλούργημα, ΑΘΑΝΑΤΗ, ΤΙΤΑΝΕΙΑ,
αυτό το ΌΝ που γέννησες, μ' ομοίωση και εικόνα
της Θεϊκής οντότητας, σαν γήινο ηγεμόνα,
αυτό, ρωτάει επίμονα στον ΆΠΑΝΤΑ ΑΙΏΝΑ:
Πώς φύτρωσες, Πώς ρίζωσες και πού καρπούς θα δώσεις;;
Πού τον κορμό, τους κλώνους σου και τους βλαστούς θ' απλώσεις
ΚΑΙ, χρώματα κι αρώματα σ' ανθούς να καμαρώσεις!!!

Ποιά είναι η ΑΙΤΊΑ σου, ποια είναι η ΑΡΧΉ σου…
Πώς «ζουν» αιώνια οι κύκλοι σου ΚΑΙ ΠΟΙΆ Η ΑΠΟΣΤΟΛΉ ΣΟΥ…

Σαν προφανή οντότητα, σαν «Όν» του Παρμενίδη
σε ψάχνουν οι σοφοί της Γης, πολλούς αιώνες ήδη
ΚΑΙ, χάνονται στα κράσπεδα του μύθου και της γνώσης…
Προς το «λυκόφως των Θεών», σ' αυτές τις αποχρώσεις
αναζητούν επίμονα, αιτιατό κι αιτία
αυτής της ζώσας ύπαρξης, στης φύσης την πορεία.
«Δημιουργούν» Θεούς στη Γη, κ' ύστερα τους καλούνε
του κύκλου: ζωής – θάνατου, δάσκαλοι να γινούνε,
του ΛΌΓΟΥ του υπερβατικού, φορείς ν' αποδειχτούνε
ΚΑΙ, κάτω απ' τ' Άγια τους φτερά, αλήθεια ή παραμύθι
να μπουν μεσ' στην παράδοση, στην πίστη και στα ήθη…

Β'. ΓΟΗΤΕΊΑ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΊΑ

Μεσ' στην αιωνιότητα χάνεται η ουσία
του κύκλου της ζωής στη Γη: η άπειρη γοητεία
ΚΑΙ, των Αγγέλων – των Θεών η Θεία ευλογία!!!
Σκέψου: Από σπέρματα άπειρα, διάλεξε η Φύση ΈΝΑ
ευλογημένο – τυχερό για να «φυτρώσει» ΕΣΈΝΑ!!!
Να σου προσφέρει απλόχερα και να σου δείξει τόσα
θαύματα και μυστήρια, μπροστά σου, **ύπαρξη ζώσα….**
είτε στο καύσωνα βρεθείς, είτε στους παγετώνες
είτε σ΄ απάτητες κορφές ή σ' άβυσσου κρυψώνες…

Ποικίλη οδό στην ύπαρξη και κυκλική πορεία
ορίζει η μοίρα στη ζωή, Κι' ΑΥΤΗ 'ΝΑΙ Η ΓΟΗΤΕ'ΙΑ
που χάνεται σε δρόμο ευθύ και στη… μονοτονία.
Οι κύκλοι, οι εναλλαγές, κάθε αρχή και τέρμα,
-της γοητείας οι πηγές, της νοσταλγίας σπέρμα –
είναι της Φύσης – του Θεού μεγάλη ΕΥΛΟΓΊΑ
και πρώτη ύλη – αυθεντική για την δημιουργία
των έργων του πολιτισμού, ΚΑΙ, του επίγειου βίου,
τροφή αισθημάτων, ηδονών ΚΑΙ, έρωτα του Θείου!
Του έρωτα, που της ζωής κρατάει το τιμόνι
και που ποτέ δεν άφησε την ευτυχία μόνη!!!

Προτού η μοίρα, 'ΥΠΑΡΞΗ, σε πάει σε κάποιον…Άδη,
σε λούζει μ' έρωτες, χαρές και… Απογόνων χάδι!
κι ο κύκλος συνεχίζεται, η ζωή ξαναπροκύπτει
από το σπόρο που άφησες σε μια μυστήρια κρύπτη!!!

Όσο για σένα, άνθρωπε, το δείχνουν οι αιώνες:
Βαθιά χαράγματα ψυχής και της ζωής κολόνες
είν' του γενέθλιου τόπου σου οι άσβεστες εικόνες:
Αυτές που πρωταντίκρισαν, παρθενικά, τα μάτια
ΚΑΙ, μείνανε και γίνανε νοσταλγικά κομμάτια…

Εκεί τα πρώτα όνειρα, - ΆΝΘΗ ΠΑΡΑΜΥΘΈΝΙΑ -.
Εκεί η ανέμελη ζωή, καθάρια, χρυσαφένια.
Εκεί η πρώτη αντίληψη της έννοιας «ΠΑΤΡΊΔΑ»
Εκεί του βίου ανοίχτηκε η ΠΡΏΤΗ ΤΟΥ ΣΕΛΊΔΑ.
Εκεί, οι ρίζες της γενιάς, με τ' άνθη, τον καρπό τους,
σου στείλανε ζωής χυμούς μέσα από τον κορμό τους…

Κι όταν η φύση σε καλεί, να κάνεις απογόνους,
-συνεχιστές σου ύπαρξη -, **πνοές απ' τους προγόνους**
πάντα σε συμβουλεύουνε: Χρέος έχεις ν' αφήσεις
βιολογικές , πνευματικές, ΎΠΑΡΞΗΣ ΕΓΓΥΉΣΕΙΣ…
Δεν είναι μόνον της σαρκός, οι απόγονοι που μένουν
ΑΛΛΆ κι αυτοί του πνεύματος που ουδέποτε πεθαίνουν!!!
Ο Πλάτωνας δεν άφησε θνητούς για απογόνους,
Μόνον τα έργα, ΑΘΆΝΑΤΑ, σ' όσους κι έρθουν χρόνους…

Η ΄Υπαρξη, τρισδιάστατη, ΄ΥΛΗ, ΨΥΧΉ και ΠΝΕΎΜΑ,
εγείρει εμπόδια σκληρά στης λησμονιάς το νεύμα.
Την προίκα πού 'δωσε η Γή, πάλι την ξαναπαίρνει…
Αλλά, το πνεύμα, την ψυχή, - που άλλη πνοή τα φέρνει -,
φαίνεται, μυστηριακά, στα σπλάχνα της η φύση
κάπου, κάπως αθάνατα θέλει να τα κρατήσει
είτε στους σπόρους των καρπών είτε στις χθόνιες ρίζες
ή στις ουράνιες αυλές τις λαμπερές, τις… γκρίζες!!!

Ω! Σ΄Υ, Η ΖΩΣΑ ΄ΥΠΑΡΞΗ, μ' όποια μορφή κι ουσία:
Οι κύκλοι, η γοητεία σου και η Θεία ευλογία
ας γίνουν της συνείδησης κτήμα – περιουσία,
ΚΑΙ, αισιόδοξες πηγές για κάποια… ΑΘΑΝΑΣΊΑ
του πνεύματος και της ψυχής, στου σύμπαντος…τ' αρχεία!
Και σείς, που, κάθε «σήμερα» βιώνετε ως ζώντες,
φωνάξτε τους προγόνους σας κι αυτοί «ωσεί παρόντες»
είτε από τάφους θε να 'ρθούν ή απ' ουράνιες μήτρες
θ' αποκαλύψουν μυστικά, μπρός στις δικές τους φύτρες…

Αθήνα, Νοέμβριος 2016

Δημήτριος Π. Τόρβας
Αντιστράτηγος ε.α/Επίτιμος Διοικητής ΙΧης Μεραρχίας Πεζικού
Ηλεκτρον. Μηχανικός – MSci in Oper. Res. from Cranfield Univ.(England)
© 2026, Δημήτριος Π. Τόρβας